

zorgvuldig met een mes verwijderd was en 't leek me moeilijk denkbaar, dat dit door den snavel van een vogel zou gebeurd zijn (mieren?) Evenwel vond ik bij en op den gevallen boomstam de resten van den onderbroken maaltijd, waaruit ik toch weer met waarschijnlijkheid tot die conclusie kwam".

Met den heer R. betreur ik het zeer, dat de andere vogel niet ter nader onderzoek kon worden neergelegd. Toch kunnen we, meen ik, wel als zeker aannemen, dat in elk geval de bedoeling van den verdwenen vogel was, den anderen op te eten. En wel om reden, dat zich moeilijk een ander motief laat vinden, waarom hij dan wel den gehavenden vogel zou meevoeren. Veronderstellingen, als zou hij b.v. zijn makker uit de klauwen van eenig roofdier ontruikt hebben teneinde hem een fatsoenlijke begrafenis te bezorgen, laat ik n.l. buiten beschouwing. In elk geval is 't geenszins noodzakelijk om aan te nemen, dat het de buizerd was geweest, die zoo zorgvuldig de borst had weggevreten. Het lijkt mij bovendien (zonder dat ik hiervoor eenig bewijs zou kunnen aanvoeren) waarschijnlijker om aan te nemen, dat hij den vogel reeds dood gevonden had, dan dat hij dezen eerst zelf gedood zou hebben. Jammer is het, dat hieromtrent onzekerheid blijft bestaan, maar ook door 't schieten van den vogel zou deze wel niet opgelost zijn geworden. Inmiddels lijkt mij de aanwijzing, dat de eene slangenbuiser den ander opeet, zonder meer, op zich zelf wel de vermelding waard.

SODY.

KORTE MEDEDEELINGEN.

Van een londok.

Plaats van de handeling: grasperk voor huis van een van de Buitenzorgsche redacteuren van de Tropische Natuur. Het stortregent — één van die gietbuien, die verkwikking brengen in de benauwende namiddaghitte van een westmoesson-dag.

Een londok (*Calotes* sp.) steekt huppelend het grasveldje over, doch houdt halverwege plotseling stil. Meteen verlies ik hem ook uit het oog, maar door een kleine kopbeweging verradt het dier zich weer. Ik stuur mijn jongen er op af, na hem zoo nauwkeurig mogelijk de plaats te hebben aangeduid, waar hij het beest moet zoeken. De jongen maakt eerst een omtrekkende beweging en nadert dan heel langzaam de hem aangewezen plek in het grasveldje, doch heeft het beest, dat zich roerloos houdt, nog steeds niet in de gaten. Ik roep en maak gebaren, de jongen schijnt mij niet te begrijpen. Nu is hij vlak bij het beest — nu trapt hij er op! Ik schreeuw hem toe en wijs tegelijk naar zijn voet, het geeft allemaal niets. Voorzichtig zet hij z'n onderzoekingsstocht voort, maar zoo gauw heeft hij zijn voet niet opgelicht of rrrrvlucht het groene dier weg, schijnbaar ongedeerd. Dat verbaasde snuit van den jongen — het was eenig gewoon. Mijn boy had absoluut niet bemerkt, dat hij op het beest getrapt had.

Vraag: Vertrouwde dit dier op zijn schutkleur en bleef het in dat vertrouwen daarom zoo rustig zitten, bewegingloos — ook toen mijn jongen het al dichter naderde en er eindelijk of trapte? Of had misschien de angst voor het dreigende gevaar het dier geparalyseerd?

Buitenzorg, Maart 1920.

J. C. v/d MEER MOHR JR.

Ook wij meenen, op grond van verscheidene waarnemingen te moeten aannemen, dat de Londok voor den mensch pas vlucht, als het dier de overtuiging gekregen heeft, dat het vervolgd wordt. Heeft misschien ook één der lezers wel eens gezien wat de Londok doet als hij door *dieren* vervolgd wordt?

Red.